

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

3.

rasni so bili tisti dnevi, ko se je poslavljal pomlad od tihega zagorskega sveta. Solnce se je smehljalo neprenehoma na modrem nebu; šelesteča sapica je šumljala vse dni nad dolinico, in veseli škrjančki so prepevali od jutra do večera nad bogatim poljem. In rože so dehtele na širnih, pisanih senožetih. Njih sladki vonj je prinašal tihi vetrec v dolino in ga je raznašal po vsem ozračju. Visoki snežniki so gledali veselo na zelene polje. Beli sneg se je svetil na njihovih gladkih skalah. Iskril se je v zlatih žarkih, da je deca na vasi mislila, da so nasejali tam škratje samih srebrnih tolarjev. Pa so že hoteli iti tja na visoke gore, pa so se že zbrali tam kraj gozda. Toda tedaj so se domislili hude Pehte, ki stanuje tam nekje v črnem lesu pod belimi snežniki. Strah jim je napolnil mlada srca, da so se kar obrnili. Pokazali so urne pete, in kakor bi trenil, so izginili v vas.

Kekec je videl deco, kako je bežala preko polja. Tam pod širokim jesenom je počival v hladni senci in se je smejal. Z rokami se je

tolkel po kolenih, pa je govoril: »Glej no — kako ti beže! Pa kdo jih je tako preplašil? Iz gozda so prileteli, naravnost iz gozda. Nemara so videli tam lisjaka, ki je ravno ukradel kuro na vasi in jo prinesel v gozd. Pa jim je pokazal zobe in zalajal nad njimi. In mislili so, da je volk, kosmati volk . . . Hehe, kosmati volk!« — In Kekec

se je smejal vedno bolj, ko je gledal za bežečo deco. Že so bili otroci daleč tam sredi polja; že so bili pri prvih hišah in že so izginili za hišami. A Kekec se je še vedno smejal pod jesenom in se je tolkel z rokami po kolenih. — »Volk, hehe, kosmati volk!« je ponavljal v svojem veselju in je klical na glas za bežečimi otroki. A hipoma je utihnil in se je napol dvignil, zakaj nekdo ga je poklical z boječim glasom. In Kekec se je ozrl, pa je zagledal nedaleč tam na stezi Mojco. Stopala je počasi in je previdno krilila z rokami.

»Mojca, hej, Mojca!« je zaklical Kekec in je stekel deklici naproti. Prijel jo je za roko, pa jo je privedel pod jesen. »Kako si vedela, da sem tukaj, ha, Mojca?« jo je vprašal.

»I, čula sem te pred hišo, kako si se smejal,« je odvrnila mala Mojca. »Pa sem bila radovedna, zakaj se tako smeješ. In šla sem, kar naprej sem šla in sem vedela, da te najdem . . . Ali bo kmalu večer, Kekec? Veš, rada bi že zopet slišala tvoje citre in rada bi že zopet pela pesem o škrjančku. Oh, in tisto lepo, ki si si jo izmislil o hudi Pehti . . . Ali bo kmalu večer, Kekec?«

»Hm, solnce stoji še visoko,« je dejal Kekec. »Mojca, še boš morala počakati nekaj uric. Ali vendar te povedem takoj domov. Na polju smo za danes podelali že vse. Oče in Rožle sta že odšla domov. Samo jaz sem legel malo tu v senco, da sem se nasmejal otrokom, ki so bežali pred kosmatim volkom . . . Pa saj ni bil kosmati volk — ne boj se, Mojca!« je nadaljeval, ko je videl, da se je Mojca stresla vsa preplašena. »Samo lisjak je bil, samo lisjak, ki je ukradel na vasi kuro. Pa so se ga bali otroci, joj, tako bali!«

»Hihi,« se je zasmejala Mojca veselo in je dvignila glavico. »Boje se otroci grdega volka, in tudi jaz se ga bojim. A ti se ga gotovo ne bojiš? Saj se nisi bal niti divjega moža Prisanka, ko si pri njem pasel divje koze. Kaj ne, da se ne bojiš grdega volka?«

»Zakaj bi se ga ne bal?« je odgovoril Kekec. »Seveda se ga bojim. Pa kdo se ga ne boji? Hude zobe ima in je divji, da nihče tako na svetu. Zato je najbolje, da ga ne srečamo nikjer. Volk nima pameti, pa te kar pojé in te prav nič ne vpraša . . . Veš kaj, Mojca? Pojdiva domov! Danes smo zadnji dan z Rožletom skupaj. Jutri zaurano odžene živino na visoke senožeti za Akom. Pa Bog ve, koliko časa ga ne vidimo!«

»Saj res,« je odgovorila Mojca in je vstala. »Jutri pojde Rožle . . . Pa bo dolg čas, ker ga ne bo doma. Dobro, da ti ostaneš pri nas in da tudi ti ne pojdeš z Rožletom.«

Kekec jo je prijel za roko in jo je vodil po stezi. Že sta bila blizu doma, ko je rekel Kekec: »V nekaj dneh pojdem za Rožletom.

Seveda, samo obiskal ga bom in se vrnem takoj. O, lepo mora biti tam gori na tistih senožetih, resnično lepo! Veš, Mojca, natrgal ti bom najlepših mežikeljnov, da boš vesela.«

»O, mežikeljni!« je dejala Mojca. »Mežikeljni lepo dehté in krasni morajo biti, da le kaj! A jaz še nikoli nisem videla mežikeljnov, še nobene cvetice nisem videla. O, niti solnca, niti neba . . . Veš, Kekec, lep mora biti svet. A jaz ga ne morem videti, o, nikoli ga ne bom videla, ker sem slepa. Jaz vidim samo temo, črno temo, a drugega ničesar. Pravijo, da je tako lepo po polju, tako lepo, da bi kar vriskala, ako bi videla polje. Pa ga ne vidim — niti tebe, Kekec, ne morem videti, niti mamice . . . O, hudo je, če je človek slep in ne vidi ničesar . . .«

Mala Mojca je povescila glavo, in iz slepih oči sta se ji prikradli dve gorki solzi. Žalostno je vzdihnila in je umolknila. Kekcu je bilo hudo v srcu, ko je slišal take besede. Pogledal je malo siroto, pa jo je pričel tolažiti: »Le nikar ne bodi žalostna, Mojca! Veš, hudo je, če je človek žalosten . . . Glej, Mojca, že sva doma. Na vrt pojdeva, pa zapojeva pesem o škrjančku in o Pehti. In zopet se boš smejala, tako lepo smejala kot nihče. Le meni verjemi, da boš zopet vesela in se boš zopet smejala. Najlepšo pesem ti bom zacitral, in ti boš pela in se smejala. Resnično bo tako, ti Mojca!«

Deklica je dvignila glavo in se je nasmehnila. Z roko je šinila preko obraza in je potem stopala naglo kraj Kekca. Dospela sta do doma, kjer ju je Rožle že čakal. Brzo so se spravili na vrt pod hruško, in tam je Kekec citral, in tam so prepevali vsi. Seveda — najrajši so peli pesem o Pehti, ki jo je bil Kekec izmislil pred petimi dnevi. Lepa je bila pesem, da jo je mala Mojca prepevala od jutra do večera. V hiši jo je prepevala in zunaj na polju. S svojim srebrnim glasom jo je prepevala, da je zvenela daleč v tihe gozdove in na molčeče snežnike. Pa je bila Mojca vesela, vesela kakor škrjanček, kadar sloni ob modrem nebu in gleda na zeleno polje in droboli svojo najlepšo pesem. In je prepevala, samo prepevala tisto Kekčevo pesem.

»Teta Pehta, dober dan!

Pridi k nam na tiho plan,

s sabo v goro vodi nas

v kočo svojo k ptičku v vas,

v zlato kočo pod goró,

ptiček zlat tam spi lepó

Teta Pehta, daj, o, daj.

Ptička danes nam prodaj!

Kekec se je bil tekom treh tednov tako udomačil pri Koroščevih, da že kar niso mogli biti več brez njega. Veselo je bilo v samotni hiši, ker Kekec je prepeval in žvižgal od zore do mraka in je bil dobre volje ves dan. Rad je delal na polju, pa ni javkal, če mu je tekel znoj curkoma z obraza. O, Kekec se je kar namuznil in se je domislil kratkočasne zgodbe, pa se je smejal. In niti na misel mu ni prišel vroči znoj na rdečem obrazu. Korošec je bil zadovoljen z njim in ga kar prehvaliti ni mogel. Rožle in mala Mojca sta ga imela rada, kakor da bi bil Kekec njun bratec in bi že odnekdaj živel z njima. O, pa nista mogla živeti brez njega, ker sta ga imela oba tako rada, o, tako rada!

Zato je bil Rožle žalosten tisto jutro, ko je moral gnati živino visoko na senožeti za Akom. Cmeril se je nekam tako čudno, da se je pričel Kekec norčevati. Seveda — Rožle bi bil ostal rad doma, in prav nič mu ni bilo všeč, da mora s pastirji tja pod snežnike. No, Kekec ga je potolažil in mu je obljubil, da ga pride obiskat vsak teden dvakrat. In Rožle se ni cmeril nič več. Pognal je živino za drugimi pastirji iz vasi. Tam gori ob gozdu je postal za trenutek. Zamahnil je s klobučkom in je zavriskal na ves glas. Kekec in Mojca sta mu migala z rokami tako dolgo, dokler ni izgubil tam v zelenem gozdu.

»No, odšel je!« je rekel tedaj Kekec Mojci. »Čudno, da je šel tako veselo. Mislil sem, da bo žalosten. Pa je še celo zavriskal. — Čez tri dni ga pojdem obiskat. Zapela bova tam gori za Akom, da naju boš lahko slišala tu v dolini. Samo poslušati boš morala... Zdaj bova pa sama, Mojca! No, nič ne de — vse eno bova vesela. Ali ni res, Mojca?«

Deklica je prikimala z glavo. »Saj ne ostane dolgo tam gori,« je odvrnila. »Pravijo, da je lepo tam gori na senožetih. Zato pa Rožletu ne bo nič hudega. Pasel bo živino in bo prepeval.«

Kekec je odšel z gospodarjem na polje in je delal tam ves dan. A danes je bil nekam slabe volje. Niti enkrat ni zažvižgal in tudi zapel ni kakor druge dni. Gospodar ga je gledal od strani in je zmajal tuptatam z glavo. A vprašal ga ni, ker je mislil, da je Kekcu dolg čas po Rožletu. Šele po kosilu ga je dregnil prijazno, pa mu je rekel: »Raca na strehi, Kekec! Pa kaj ti je danes, da se držiš tako pusto? Daj no, Kekec! Bodi vesel in zažvižgaj! Ali ti je po domu dolg čas? Ha, Kekec?«

Kekec ga je pogledal in je odvrnil: »Ni mi dolg čas po domu, stric, resnično, ni mi dolg čas. A veste, stric, zakaj sem danes tako žalosten? Že ves dan mislim na Mojco. Včeraj mi je rekla, da še nikoli ni videla niti cvetic, niti neba... Oj, težko ji mora biti, ker je slepa, oj,

tako težko! — O, ko bi bil jaz slep, pa bi jokal noč in dan. Ne videl bi solnca, ne videl bi snežnikov — samo črno temo bi videl. Pa bi ne vedel, kako lepe so rože na senožetih, kako lepe so ptice v gozdu. In niti mamice bi ne videl in niti sestrice... Oj, to mora biti Mojci hudo, stric, oj, to ji mora biti hudo!»

Kekec se je razžalostil ob teh mislih, da ga je v srcu kar zaskelilo. Vzdihnil je bridko in je pogledal Korošcu naravnost v obraz. A tudi gospodar je postal žalosten. Z roko je šinil preko obraza in je rekel z drhtečim glasom: »Hudo je, Kekec, resnično je hudo, ako je človek slep. Sirota je Mojca, velika sirota... A kaj hočeš, Kekec? Božja volja je taka, in v božjo voljo se moraš vdati.«

»Pa ni zdravila, stric, da bi uboga Mojca ozdravela?« je vprašal Kekec. »O, da bi jaz vedel za tisto zdravilo! Še danes bi ga šel iskat... Veste, stric, k divjemu možu Prisanku pojdem ali pa k Vili Škrlatici. Pomogla mi bosta in mi bosta pokazala, kje raste tisto zdravilo. Pa bo ozdravela uboga Mojca in bo videla nebo in zemljo...«

A Korošec je zmajal z glavo in rekel: »Ej, Kekec, za to bolezen ni zdravila, na vsem širnem svetu ni zdravila. Samo Bog bi lahko pomagal. Bog je poslal tisto bolezen — zgodi se njegova volja!«

In tiho sta delala potem dalje. Po nebu so plavale sivkaste meglice; izza belih snežnikov so se priplazile in so hitele potem naglo nad zagorsko dolinico. Na vasi so glasno prepevali petelini, tuintam je hripavo zalajal pes. Takrat pa je stopila iz hiše Mojca. Počasi je šla po trati in je zavila po stezi proti gozdu, ki se je raztezal nedaleč od Koroščeve hiše. Tam ob parobju je sedla v mehko travo. Toda dolgo ni premišljala. Hipoma je dvignila glavico in se je nasmehnila. In že v naslednjem trenutku je pričela peti s svojim lepim, srebrnim glasom:

»Teta Pehta, dober dan!

Pridi k nam na tiho plan...«

Zašumelo je nekaj za njo, in Mojca je utihnila. Okrenila se je in je poslušala. In tedaj se je dotaknila roka njene glave, in zaslišala je ženski glas, ki ji je govoril prijazno: »Lepo znaš prepevati, Mojca, lepo, da nihče tako. Slišala sem te v gozdu, pa sem mislila, da poje kraj gozda škrjanček. Pridem gledat — na, pa vidim, da Mojca tako prepeva... Saj pravim — nihče ne zna tako kot Mojca. Pa kdo te je naučil? Ha, Mojca?«

Mojca se je nasmehnila in je odgovorila: »Mamica me je naučila lepih pesmi. O, mamica jih zna toliko, da jih poje lahko ves dan. Pa tudi Kekec me uči peti. Kekec zna lepo citrati. Pred petimi dnevi si

je izmislil lepo pesem o Pehti. Ravnokar sem jo pela. Ali je niste slišali, teta?»

»Slišala sem jo, slišala!« je govorila ženska. »In ravno ta pesem me je privabila iz gozda. Hm, Kekec si je izmislil to pesem? Lepa je, resnično lepa! Jaz bi jo poslušala ves dan.«

»Pa vam jo zapojem še enkrat,« je rekla Mojca. Mislila je, da stoji kraj nje ženska iz vasi. Zato pa se ni bala prav nič, ampak je pričela brez strahu pesem od začetka. Ženska se ni ganila. Samo enkrat je pobožala deklico po laseh, a drugega nič. — Ko je Mojca končala, je začutila zopet roko na svoji glavi, in ženska ji je rekla zopet prijazno: »Dobro, dobro, Mojca! Ker si zapela tako lepo, ti dam najboljših jagod. Tam na trati jih raste na tisoče. Mojca, kar vstani in pojdi z mano, da ti jih natrgam.«

Mojca je res vstala, pa ji je pomolila roko. »Pa pojdem z vami, teta,« je odgovorila. »Samo predaleč ne smem. Veste, težko hodim, ker ne vidim prav nič. Pa lahko zaidem in potem ne vem ne kam, ne kod.«

»Ne boj se, dušica!« jo je tolažila ženska iz vasi. »Saj ni daleč do trate. Lepo te povedem tja, in ko se nazoblješ sladkih jagod, te povedem lepo domov. Le nikar se ne boj, ptičica!«

In ženska jo je prijela za roko, pa jo je vodila v gozd. Varno je stopala Mojca med goščavo in je pazila, da se z nogami ne zaplete v visoko, gosto travo. V srcu se je veselila sladkih jagod, ki se jih bo danes nazobala do sitega in smehljala se je zadovoljno. Zdelo se ji je, da že dolgo hodi, a ženska iz vasi se še vedno ni ustavila. Zato je Mojca postala, pa je vprašala: »Oj, teta, ali še vedno nisva pri jagodah? Ali imava še daleč do jagod, teta?«

»Samo še nekaj korakov,« je odgovorila ženska in jo je vodila dalje. »Ali slišiš, dušica, kako prepevajo ptice širom po gozdu? Ali slišiš? O, lepe ptice! Srebrno in zlato perje imajo. Na zelenih vejicah sedé, pa pojejo lepo in ubrano... Samo poslušaj jih, dušica, pa ti mine čas in boš vesela.«

In Mojca je šla naprej, pa je poslušala veselo ptičje žvrgolenje, ki se je razlegalo od vsepovsod. Prijeten vonj se je širil po prostranem gozdu, in Mojci je bilo vedno prijetneje v srcu. Sama ni več vedela, koliko časa že hodi z žensko. A vendar se ji je dozdevalo, da morata že biti nekje pri jagodah. Zato je zopet zadržala žensko in jo je vprašala: »Oj, teta! Kaj ne bova še pri jagodah? Dolgo že hodiva, teta, in jaz se bojim...«

»Kmalu, kmalu, Mojca!« ji je govorila ženska prijazno. »Glej, no — kako lepo cvetó rože vsepovsod! Seveda, ubožica, ti jih ne vidiš. A lahko čutiš njih vonj. Veš, zdaj sva na široki trati. A vsa trata je posejana z gorskimi nageljni. Veliki so nageljni in rdeči, pa dehté tako sladko, da bi človek stal noč in dan tu na trati.«

»Hm, lepo dehté,« je menila Mojca in je spet stopala za žensko. Že je izginil čudoviti vonj gorskih nageljnov, in Mojci se je zazdelo, da sta krenila z žensko po strmini navkreber. V početku je molčala; toda naposled jo je vendar zaskrbelo. Dolgo je že hodila navkreber, in sapa ji je pričela zastajati. Zato se je kar ustavila in si je obrisala znoj z obraza. Trikrat je zasopala težko, pa je rekla ženski iz vasi: »Predolgo že hodiva, teta! Pojdiva rajši nazaj... Mamica me bo iskala. — Nočem jagod... Pojdiva nazaj!«

»Ženska se je zasmejala in jo je potrepljala po rami. »Pa česa se bojiš, Mojca?« ji je govorila. »Glej, tu gori se že vidijo jagode.

Oj, pa koliko jih je na trati! Da jih vidiš ti, Mojca, to bi se čudila in bi sklejala z rokami od samega veselja! Samo dvajsetkrat še prestopi, pa sva pri jagodah.«

Mojca je zmignila neverjetno z glavo. A vendar je stopala naprej po strmini. In res — ni prestopila niti dvajsetkrat, pa se ji je zazdelo, da ne hodi več navkreber, ampak po ravni poti. Globoko se je oddahnila, in v srcu je ni več skrbelo. — »Pa kje so jagode, teta?« je vprašala. »Ali res rastejo jagode tod okrog?«

»Kar lepo sedi na trato,« je dejala ženska iz vasi. »Pa ti jih natrgam toliko, da jih boš sita.« — In Mojca je res sedla in je čakala. Pa ni čakala dolgo. Kmalu je prišla ženska nazaj in ji je natrosila v predpasnik polno mehkih jagod. — »Le jej, Mojca, le jej!« ji je govorila. »Boš videla, kako so sladke. O, takih nisi zobala še nikoli... Ali ni res, Mojca?«

In Mojca je zobala sladke jagode in je bila vsa zadovoljna. Ko jih je pozobala, je vstala in je rekla: »O, teta! Jagode so bile resnično dobre in sladke. A zdaj pojdiva domov! Lepo vas prosim, teta, pojdiva domov! Mamica me bo iskala in bo žalostna...«

»Seveda greva domov,« je odgovorila ženska. »Kar lepo mi podaj rokco in takoj greva nazaj!« — In Mojca se je prijela njene roke in se je globoko oddahnila. Iz srca so ji izginile vse skrbi, in veselo je stopala kraj ženske. Pač se ji je zdelo čudno, zakaj ne gresta po strmini navzdol, a vendar ni vprašala ženske. Saj je mislila, da gresta po drugi poti in da prideta kmalu iz gozda. Tudi ženska ni izpregovorila besedice. — In hodili sta dolgo, dolgo molče. Mojco so že pričele boleti noge, ker ni bila vajena dolge hoje. Tuintam je vzdihnila in se je ustavila, da se nekoliko odpočije. Pa je vprašala tedaj žensko: »Pa kdaj prideva domov, teta, kdaj? Tako dolgo že hodiva... Oj, že davno bi morala biti doma!«

»Kmalu, kmalu bova doma,« ji je odgovorila ženska. In hodili sta zopet dolgo, dolgo. Mojco so skelele noge, in pričela je na glas tarnati in jadikovati. Bila je vsa utrujena, pa ni mogla več. Tedaj pa jo je dvignila ženska in jo je nesla na rokah. Lepe besede ji je govorila in jo je tolažila. A Mojca je zajokala na glas in je klicala mamico. — »Tiho, dušica, tiho!« ji je govorila ženska in jo je stisnila k sebi. »Saj bova kmalu doma, oj, kmalu... Lepo te bom nesla vso pot, pa te ne bodo bolele noge prav nič. Samo jokati ne smeš. Veš, grdo je, ako se joče tako velika deklica.«

Mojca je utihnila, pa je pustila, da jo je ženska nesla. A ko vkljub dolgi hoji še vedno nista prišli domov, se je zopet vznemirila. Na ves glas je zajokala in je zaklicala: »Mamica, oj, mamica!« —

Pričela se je zvijati, da bi se rešila ženskih rok. A ženska jo je držala trdo. Naglo je stopala z njo dalje in ni izpregovorila besedice več. Mojca je bila vsa obupana. Krilila je z rokami in je suvala z nogami, a vse ni pomagalo prav nič. Ženska je ni hotela izpustiti. — »Kam me nesete? Oj, povejte mi, kam me nesete?« je tarnala Mojca v svojem strahu. »Saj me ne nesete domov — ne nesete me k mamici...«

A ženska je molčala in je stopala vedno hitreje. Mojca je zakrila obraz z rokami in je zajokala, da bi se je usmilil kamen na potu. Saj ji je postalo jasno zdaj — vedela je, da jo je ugrabila hudobna ženska in jo nese kdo ve kam. Ne ponese je domov, ne ponese je k mamici. Ne bo slišala zvečer Kekca, ko sede pod hruško k mizici in zacitra svojo najlepšo pesem... Sam Bog ve, kdo je ta ženska, in sam Bog

ve, kam jo nese sedaj? — In Mojca se je stresla v svojem strahu. Proseče je sklenila roke, pa je prosila z drhtečim glasom: »O, nesite me domov, teta! Lepo vas prosim, teta, lepo vas prosim...«

Ženska se je ustavila tedaj, pa jo je izpustila z rok. Prijela jo je za desnico, pa ji je rekla prav prijazno: »No, le nikar ne joči! Saj sva že doma. Kar lepo pojdi za mano! Pot je končana — prišli sva domov...«

Mojca je čutila, da je stopila preko praga. Razveselila se je v svojem preplašenem srcu, ker je mislila, da je doma. Izpustila je ženski roko in se je obrnila na desno, da bi šla v kuhinjo, ki ji je bila tako znana, da jo je našla vsekdar brez vodnika. A samo trikrat je prestopila, pa je zadela ob nekaj trdega. Začudila se je, pa je tipala krog sebe. Pa je spoznala, da je pred njo stena in da ni kuhinje blizu. In tedaj je spoznala, da ni doma, ampak nekje v tuji hiši. Prestrašila se je tako, da so se ji pošibila kolena in je zavpila na ves glas: »Mamica, o, mamica! Pomagajte!...«

A tedaj jo je že prijela ženska za roko in jo je vodila dalje. Posadila jo je na klop in ji je pričela sezuvati čreveljčke. — »Ne boj se, dušica, ne boj!« ji je prigovarjala s sladkim glasom. »Saj ti ne bo hudega. Lepo ti bom stregla, in ti boš prepevala lepe pesmi. Jagode boš zobala in boš živela kakor ptičica v zelenem gozdu... Res, nisem te privedla na tvoj dom — privedla sem te v svojo kočo, da mi boš prepevala tisto lepo pesem o Pehti. Od zjutraj do večera mi boš morala peti tisto pesem. Kolikokrat sem te slišala, ko si jo pela tam za hišo! Pa sem sklenila takrat, da te privedem v svojo kočo, da jo poješ na mojem domu... Oj, Mojca, jaz nisem iz vasi — jaz sem Pehta...«

Mojca se je stresla kakor ujeta ptičica, ko je slišala te besede. Stisnila se je v kot in je zakrila obraz z rokami. Strah ji je stisnil srce, da ni mogla izpregovoriti besedice. Saj je vedela, da je pri hudobni Pehti, o kateri je toliko pravil oče. Rada krade otroke in jih zapira v svojo kočo. Grda je in huda, da le kaj... In zdaj je ukradla njo; z lepimi besedami jo je premotila, da je šla z njo v gozd. In zdaj jo je zaprla v svojo kočo, in Bog ve, ali jo izpusti še kdaj? — In mala Mojca se je tresla vedno bolj in se je stiskala v kot. Ženska ji je govorila venomer prijazne besede. A Mojca je ni čula — Mojca je vedela samo to, da jo je ugrabila Pehta in da ji bo zdaj hudo, oj, tako hudo!

